

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

В. „Плевенски Гласъ“

излиза всяка неделя — сутринта.

ЦѢНАТА НА ВѢСТНИКА ЗА ВЪ БЪЛГАРИЯ Е:

За година 8 лева

„ шестъ мѣсеца 4 „

ЗА ВЪ СТРАНСТВО:

За година 10 лева

„ шестъ мѣсеца 5 „

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ.

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕН

ВѢСТНИКЪ,

ОРГАНЪ НА ОКРЪЖНИЙ КЛУБЪ

НА НАРОДНАТА ПАРТИЯ.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се испраща въ Администрацията, която се помещава въ адвокатското писалище на Т-на Пв. Ив. Дюковъ.

За чуждестранни обявления се плаща по 3 ст. на редакцията, а по 5 ст. на административната.

За присъединителни обявления се плаща по 3 ст. за двукратно публикуване.

Писма, пари за абонаментъ, дописки, книги, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

ХРИСТО ТОНКОВЪ извѣстява, че по семейни причини на именния си день (Рождество Христово), нѣма да приема посѣщения.

ХРИСТО АТ. КОСТОВЪ извѣстява, че по случай именния си день (Рождество Христово), нѣма да приема посѣщение.

ХРИСТО ДАНАИЛОВЪ извѣстява, че по семейни причини на именния си день (Рождество Христово), нѣма да приема посѣщения.

СТЕФАНЪ НАНЧЕВЪ на именния си день не ще приема посѣщение.

КАПИТАНЪ ХРИСТО ЛЕФТЕРОВЪ на именния си день не ще приема посѣщения.

ХРИСТО ЦВѢТКОВЪ нѣма да приема посѣщение на именния си день.

СТЕФАНЪ БОЯДЖИЕВЪ нѣма да приема визита на именния си день — 27-и Декември.

Български Ръководни викари отъ гроба.

„За тебъ, Българо, ние се борихме,
Въ най трудни, въ най мрачни врѣмена,
И тѣжкия кръстъ безъ почивка носихме,
На свойтъ мощни, юначни рамена.

„Борихме се ние за твойтъ страдания,
За майкитъ жални, вѣслзи обляни,
За твойтъ, Българо, вѣчни ридания,
За твойтъ чада, злодейски заклани!

„Борихме се, да! сѣйковитъ тирани,
Съ надѣжди живѣхме, вѣгетитъ гори,
Съ кръвта си поляхме всички балкани,
Съ вѣднѣшки сръбцахме Майскитъ зари!

„Но, защо роптахме вѣминалото врѣме,
И скитници вѣчни бѣхме тогава,
Когато и днесъ се бориме съ тѣжкото брѣме,
И нашта родина сѣгъртъ се продава?!

„Защо ни бѣ тая Сливнишка побѣда,
Славри покрити, съ химни въспяна,
Когато свѣта сѣ ирония ни глѣда,
Вѣднѣшната жална, траурна прѣмяна?!

Княже!

„Когато чужденецътъ сѣ насъ располага
И сѣнамата гордостъ позорно се гаври,
Дѣлността свѣщенна на тебъ се налага,
Позорътъ да вдигнешъ отъ нашитъ лаври,

„Княже! Сѣйкитъ наши днесъ ти прѣдлагатъ,
Поглѣдъ да хвърлишъ въ бѣдната хижа,
Сираци да видишъ гладни какъ лягатъ,
Да видишъ Народа защо вѣднѣша

София, 18-XII-1899 г.

Изъ в. „Епоха“

Българофиловъ.

Бѣлѣжки по впечатленията отъ Трансваалската война.

Голѣмо възбуждане е произвѣла между европейския свѣтъ побѣдата на боеритъ надъ английскитъ войски подъ водителството на най-добрия и, спорѣдъ нѣкои, генералъ на английския генералъ, сѣръ Рудеръ Буллеръ. Бѣлѣжкото поражение на боеритъ надъ ядката на английскитъ войски въ Африка не е закъснѣло да искаже своето влияние, както въ политиката, така и въ търговията на всички почти индустриални голѣми държави. Бързо понижение на курсове, неимовѣрно покачване на лихвинния процентъ, липса на злато, излизане на сѣдната на таени политически планове, опасе-

ния за нарушение равновѣсието между европейскитъ велики сили, че ако нѣте и прѣдположения за общеевропейска война — това сѣ явления на настоящето, прѣдизвикани отъ войната въ Африка, — не на шега смущаватъ умоветъ на държавитъ маже въ Европа. Касае се, да не вземе едно колкото се може по выгодно политическо положение, за да се посрѣщне бѣтъ загуби и сътрясение неизвѣстното бъдеще. Непобѣдимия Албионъ, колосалния китъ на океанитъ, биде сразенъ отъ единъ малочисленъ, овчарски народъ, борящъ се не за златни рудници и чужди потъ, а за своята свобода, за своята независимостъ, за истинскитъ патриоти хиляди пѣти по окъни и мили, отколкото всевъзможни рудници за съвѣтъ необлагородящи благородни метали. И дѣйствително, какъвъ великъ примѣръ на патриотизмъ и самоотверженостъ! Историата едва ли има записанъ на своитъ страници победенъ героизмъ. Врѣбата на Термопили въ сравнение съ сегашнитъ условия за воювание и въобще въ сравнение съ свѣтъ — исторически фактъ, биде нѣе прѣдъ храбростта на борящия се за своето огнище боеръ. Поклонитъ прѣдъ тебе, храбрий народе!

Колкото назидателна е африканската война за патриоти и тарани, за побѣдигели и побѣдени, толкова по интересна е картината отъ европейски държавици, които надѣсени надъ бойното поле, слѣдятъ съ трепетъ изходътъ на войната. Зрѣлище отъ зрители, достойно за наблюдение отъ единъ великъ психологъ! Виена и Пудапца — това сѣ два центра, въ които еврейската ненаситима спекулация въ политика и търговия има най-многочисленни и най-достойнитъ си прѣдставители. Който слѣди европейската журналистика, не ще се поколебае да се съгласи съ насъ, че дипломатитъ отъ тия два центра сѣ изгубили всѣко равновѣсие и рискуватъ да станатъ напълнѣтъ смѣшни. Вземете само: „Neue freie Presse“ и вий и ще можете да се на чудите на оная шатквостъ и халтавица въ мнѣния и убѣждения, която така ясно издава отъ една страна страхъ, а отъ друга — надмѣнностъ, свойствени на страшливия и спекулантски изайлевъ народъ. Нии не сме противъ еврейката нация, нѣ не можемъ да не се гнаемъ отъ гнаеното.

Въ съображение а извѣстни смѣтки изъ недавнашното мнѣло, за които ще спомянемъ по долу, „Neue freie Presse“, всѣкога поклонница и официалнитъ крѣгове, съвѣтъ не иска да признае изведнажъ безсилието на морскияконосѣтъ на суша, а продължава да прави прѣдположения за несполуката на Буллера, като се мажи съ тѣхъ да оправдае порженията му отъ боеритъ при Тугела. Въ верния си листъ подъ № 12.687 отъ 16-и Декември (н. с.) тоя вѣстникъ едва ли негдѣва Буллеровото поражение исклучително на хиляди негови тънки съображения: политически съображения и именно отъ една страна имайки прѣдъ видъ господствущето възбуждане на Капъ — Афрекадитъ, отъ друга — общественното мнѣние въ Англия, а може би и положението на анистеството Сали-

сбури — Чемберланъ“, а малко по горѣ пише: „Генералъ Буллеръ едва ли ще се е отдавалъ на надѣждата, че ще му се удаде да бие неприятеля“. Е? Буллеръ знае, че не ще може да бие боеритъ, нѣ все пакъ ги нападналъ, за да задоволи общественното мнѣние въ Англия, а „може би и да спаси положението на министерството Салибури — Чемберланъ“.! Какъвъ е тоя начинъ на задоволствие и спасяване? Да зимешъ, че ще бѣдешъ битъ и пакъ да завързанъ бой, това не би се усмѣхилъ и единъ най-простъ войникъ да стори. Тукъ ясно личи прѣкалената ревностъ на пресиститъ да умаловажатъ голѣмото значение на Буллеровото поражение, защото въ негове лице е поразена оная Англия, която на чужда смѣтка щедро благодѣтелствува кекавата Австрия

Буллеръ нѣмалъ да бѣде битъ, ако бѣтъ обгрѣлватъ неприятеля съ напѣрченъ огънь, за което му способствувало дагообразното положение на рѣката въ про- стѣнството, което войскитъ му обгрѣвали.

Нѣ най голѣмата генералска слабостъ на Буллера се проявила въ неумѣнието му да съсѣдоточава войскитъ си въ извѣстни пунктове, а главно — раздѣлението имъ на три отряда въ три разни посоки. Да, и ние виждаме, че Буллеръ си е правилъ смѣтката безъ кръчмаря, нѣ какво да направимъ? Било писано. Вижда се, че писача има много слабо понятие отъ горекитъ и партизански войни съ хилядитъ имъ неприятности и опасности за една многочисленна войска, а при това той самъ признава, че мѣстото, прѣзъ което иска да прѣкара Буллера съ всичката му войска, е горното, вълнообразно, а главно неизвѣстно за англичанитъ. Ний сме убѣдени, че ако тоя планъ на „Прессата“ за съсѣдоточаване войскитъ въ единъ пунктъ би се послѣдвалъ отъ генерала и англичанитъ по много естествени причини биха прѣтърпили поражение, то пакъ малката слава за лѣсно спечелената побѣда щѣше да бѣде все по сѣщия начинъ отиѣта отъ хората, които не ходятъ на война безъ ясакини.

Достигае сега до мѣстото, гдѣто картитъ почватъ да се откриватъ и надсмѣшката да взема злобенъ характеръ. Въ сутрѣшния листъ на сѣщия вѣстникъ подъ № 12.688 отъ 17-и Декември (н. с.), въ отѣла „Der ekonomist“ подъ заглавието: „Wiener Börsenwoche“, отначало се казва слѣдующето:

„По това врѣме, спорѣдъ стария обичай въ Англия, зелени клоне красятъ радостния празникъ. Тая година обаче горѣщи сълзи ще се лѣятъ по зеленитъ листа; една голѣма нация вкусува всички горчивини на болѣзнено унижение. Австрия даже, макаръ и да осжда несправѣливо и надмѣнно наченатата война, не може да не чувствува, като че ли нейния флагъ е откритъ, защото не може да се забрави, какво значение

е за монархията, когато Дизраели прати английската флота въ Златния рогъ и спаси мирътъ“ (к. н.) Твърдѣ естествено е слѣдъ това, когато другитѣ европейски държави заедно съ Руссия, открито заявяватъ своитѣ симпатии къмъ боеритѣ, Австрия сама да търси чръзъ печата си да умаловажава, поражението на Англия, а се самооболцава въ непожтността на нейното величие, защото, гдѣто се е касало да се правятъ политически гешефти на смѣтка на поробени и слаби народи, английската и австрийска дипломации сж вървѣли всѣкога ржка подъ ржка. Не истината и справѣдливостта се прислѣдватъ тукъ, а грубитѣ материални интереси и понеже въ това отношение единия причини на другия, то нѣма защо да имъ се сърдимъ... Обаче свободнитѣ българи и плѣнницитѣ още подъ туското иго немогжтъ да не разбератъ, какво значение и значи това спасяване на мирътъ отъ високонравственний благодѣтель Дизраели, а българитѣ отъ княжеството сега особено чувствуватъ всичката човѣщина на австрийскитѣ дипломати. Колко неизбежна би се чувствувала една трансваалска война между Австрия и България, ако само би била възможна!

Ето другъ пасажъ отъ същата статия, гдѣто облагодѣтелствуващия се мъчи да ухапи своя довчерашенъ съюзникъ:

„Та ний виждаме, че тази прочута банка, чиито цѣнни книжа (имоти) обѣщаха да бжджтъ всѣкога замѣнявани съ злато, чука сега по чуждитѣ врати за нѣколко милиона пфунда злато. И на Австрия е направена тая честъ и ако работата би се касала за тази сравнително малка сума отъ два милиона пфунда, то не би произлѣзло отъ него нѣкакво съществено разбъркване на нашитѣ резерви и операцията би останала въ рамкитѣ на една приятелска услужливостъ, която една държава указва на друга. На английската банка да се зематъ по нейно искание два милиона пфунда е въпросъ, който не би прѣдизвикалъ противорѣчие въ мнѣнията, защото сумата е незначителна и малката помощъ би си струвала трудътъ, ако може съ чувство на задоволствие да се покаже прѣдъ цѣлия свѣтъ, колко Монархията благодари на валутната реформа и колко нашата държава е заякнала економически отъ ония дни, когато посланика на Австрийската национална банка съ единъ чиновникъ отъ финансовото министерство и банкера Бийдерманъ бѣхж отишли въ Лондонъ, гдѣто отъ Палмерстона имъ бѣше отговорено трогнато: за Австрия ний нѣмаме пари! По малко е познатъ фактътъ, че и Французката банка послѣ Инпансонова прѣвратъ молѣ нашата народна банка за единъ заемъ на метали, нѣ ѣ бѣше отговорено отрицателно. Ако ний въпрочемъ можемъ да помогнемъ на английската банка съ една малка сума отъ два милиона пфунда, то въ този размѣръ лѣжи още оправданието на едно обѣщание, което не излиза отъ рамкитѣ на една учтивостъ и все пакъ е насочено да

повиши нашето самопочитание и економическата напредналостъ на Монархията“.

Привѣденото е доста краснорѣчиво, за да се нуждае отъ коментарии. Нѣ може да се остави неотбѣлѣзано онова скрито стрѣмление да се ожили Англия за Палмерстонова отказъ, което съвѣтъ не е насочено да установи нѣкаква си „услужливостъ“ и „учтивостъ“, проявявани въпрочемъ да се покаже на свѣта економическата напредналостъ на Монархията и самопочитанието на европейскитѣ бабаити. А ний, българитѣ, сме най много въ състояние, като имаме прѣдъ очи това перение на Австрия спрѣмо Англия, да разберемъ, колко безкрайна е алчността на европейския капиталъ за нашата естествено богата държава. Морала отъ това базирганско самохвалство е на лице. Само дали ще бждемъ нѣкога въ състояние да го разберемъ.

Напоследъкъ читателя ще се интересува да знае ходътъ на боятъ, въ когото се нанесе поражението надъ Буллеровата войска, което е и поводъ за горнитѣ мисли; по това ний ще му услужимъ, като прѣдадемъ въ резюме телеграммата на Буллера.

На 15-й Декемврий (н. с.) въ 4 часѣтъ сутринята Буллеръ потѣглилъ отъ лагерътъ при Чивли, за да се опита да прѣмине р. Тугела, която около това мѣсто имала два проходими брода, лѣкаци единъ отъ другъ на двѣ мили разстояние. Планътъ му билъ да прѣмине единъ отъ двата брода съ по една бригада. Къмъ всѣки отъ двата брода пратилъ по една бригада съ по единъ генералъ, а въ срѣдата оставилъ да дѣйствува третя бригада, която спорѣдъ нуждата трѣбвало да помага на дѣсно или на лѣво. Като видѣлъ още доста рано, че генералъ Хартъ не ще може да прѣмине дѣсниа бродъ, распорѣдилъ да се оттѣгли, обаче Хартъ билъ вече юнашки нападнатъ, който, както Буллеръ се опасява, прѣтърпялъ тѣжки загуби. Единъ майоръ билъ тѣжко раненъ. Тогава Буллеръ заповѣдалъ на генерала отъ лѣво да настѣпи, което се и изпълнило. Този генералъ отурилъ станцията Коленсо и близкитѣ ней къщи. Въ този моментъ Буллеръ се научава, че слѣдъ като сж избити всичкитѣ коне на тритѣ батареи, които били опрѣли плътно до рѣката, тия послѣднитѣ били заставени да бездѣйствуватъ. Отчаянитѣ опити да се спасятъ нѣкои отъ орѣдята, били осуетени отъ боеритѣ, които, както се указало, били заели силно насрѣщния брѣгъ; само два топа биле избавени. Понеже единъ опитъ за прѣминаване послѣ това нещастие безъ орѣдие би коствувало животътъ на цѣлата войска, то Буллеръ рѣшилъ да се оттѣгли.

Прѣзъ врѣме на боятъ дѣсниа флангъ на командуваната лично отъ Буллера войска билъ нападнатъ отъ голѣма партия неприятели, които, обаче, били отблѣснати отъ кавалерия подъ командата на лордъ Дундоналдъ. Въ боятъ Буллеръ изгубилъ 10 топа и една билъ разваленъ отъ неприятелския огънь.

каквото мож. Извинява, дѣто е оцапано съ прѣтъ писмото ми.

Щомъ се обяви вѣната между Трансваалъ и Англия, азъ рѣшихъ да грѣгна доброволецъ. Моята авантюрска кръвъ занокочи въ гърдитѣ ми. Холандскиятъ комитетъ въ Ню Йоркъ ми даде патни пари и ме качи на американский параходъ „Sibonia Fitwe“, който трѣна за Медера. Азъ пакъ плувахъ въ Атлантическия океанъ! По ризи стояхме, когато минувахме екватора. Ужасна жежчина! Една доста силна бур прѣтърпѣхме, и благодарение на нея, параходътъ се отклони на западъ, и затова три-четири да повече трѣбваше да пътуваме по океана. Но азъ съмъ благодаренъ: имамъ случай и щастие да видж, макаръ отъ далечъ, островъ Свѣта Елена, аполеоновия гробъ. Това е остра, черна скала срѣ безкрайнитѣ вълни. Въображавашъ ли си кол се вълнувахъ, като знаехъ моето идолопоклонво къмъ тоя богъ на войната, чиито битки сме зучавали заедно въ Юнкерското училище. И я братъ е билъ авантюристъ. Та не само азъ всички пасажери се на-трупахъ и цѣли часови гледахме съ благоговѣние славната скала... Нѣкото англичани само оста-

ИЗЪ ПЛЪВЕНСКАТА КАЗАРМА.

Антрефилето, помѣстено въ последния брой (39-й) на вѣстника ни, даде поводъ да чумѣ още нѣкои, твърдѣ нежелателни работи, вършени въ казармата. Това, което казахме за полковия командиръ Фиковъ, не сме били излѣгани, но идѣмъ повторно да утвърдимъ. Но, за жалостъ, узнахме, че и на старшия полкови лѣкаръ Д-ръ Стаматова не е чиста работата. Той е станалъ послушенъ робъ на своя командиръ, твърдѣ услужливъ на прѣд-приемача Александъръ Дерекова, интименъ приятелъ на Мечконовъ а строгъ и грубъ, даже и нахаленъ къмъ младия лѣкаръ Д-ръ Атанасова. Научаваме се, какъ Д-ръ Стаматовъ е заставлявалъ своя подвѣдомственъ Д-ръ Атанасова, който е билъ назначенъ въ комиссия по приеманне продуктитѣ и пр. за полка, непрѣменно да приеме едно пустало и недобро-качественно мѣсо, понеже командира билъ това заповѣдалъ. Д-ръ Атанасовъ категорически отказалъ това, като казалъ на шефа си, че ще го приеме, но ако му се заповѣда писмено. Но „лѣсица на пазаръ не отива“ и той не получилъ писменна заповѣдъ, макаръ че старшия лѣкаръ му я обѣщалъ. Веднажъ младия лѣкаръ бракувалъ масло като недобро-качественно. И тукъ имало споръ и натискъ, което прѣдизвикало анализа на маслото, отъ която се оказало, че то съдържа *голямъ процентъ лой съ още други примѣси*. Дерековъ като вижда, че работата не отива добръ, рѣкълъ да се поозжби на Д-ръ Атанасова, да го посплаши, като му казалъ, че него били викали „*Дерековъ паша*“ и че щѣлъ да го гони чакъ *до Витъ съ наполеони*! То е, види се, стара маниера на Дерекова, но този пътъ о камѣкъ ударила. Да, той носи името „пашата“, но, за негово голѣмо съжаление, само то му е останало. Той е като едно-врѣмешния джамбазинъ въ Плѣвнѣ, паша само на дума, но въ същностъ той е едно зло и цѣло нещастие за тукашния гарнизонъ. Той само съ недостойни срѣдства е могълъ да се държи като подрядчикъ на полка отъ нѣколко години насамъ, кога бѣше Мечконовъ. Като знаемъ неговитѣ нечисти рѣцѣ отъ една страна Д-ръ Стаматова, като човѣкъ, който трениралъ надъ... отъ друга, никакъ не ни е чудно, какъ единъ лѣкаръ може да падне толкова отъ високо, щото да прѣстъпи своята клѣтва и върши непростимъ грѣхъ спрямо нещастнитѣ войници.

Д-ръ Атанасовъ билъ назначенъ за 3 мѣсеца да приема продуктитѣ за полка, но понеже не се харесалъ на гешефтаритѣ, смѣнили го и той едвамъ единъ мѣсець могълъ да се задържи въ комиссията. На негово мѣсто билъ назначенъ Д-ръ Стаматовъ, покорния лѣкаръ, съ което приемането на продуктитѣ трѣгнало пакъ по старому, като по медъ и масло. Какъвъ ли боклукъ е доставялъ за полка, когато не е имало младия лѣкаръ, и колко ли би желали тѣзи господиновици Фиковъ, Стаматовъ и Дерековъ никога да нѣма такъвъ, за да не имъ бърка. Питаме се най-сѣтне, защо такава една защита, на единъ прѣдприемачъ, който друго, освѣтъ зло не е принесалъ, когато се знаеше положително, че той бѣше ментора на Мечконова за когото в. „Прѣпорець“, толкова много обвинява. И най-сѣтне нашия *добръ* командиръ, когато знае, че срѣщу него сега и прѣднитѣ години има съ хиляди актове, съставлявани срѣщу Дерекова по

яха студени. Тѣ сѣкашъ прѣзиратъ всичко. Азъ ги не прѣзирамъ, но ги мразя, и ето защо отивамъ да дамъ силитѣ си и кръвта си, може-би, на республиканскитѣ боери, които съ мечъ искатъ да запазжтъ свободата си отъ всемирнитѣ хипнотици.

На 4-й ноемврий (н. г.) излѣзохъ на португалското пристанище Лоренцо Маркезъ. На 6-й бѣхъ въ Претория (станцията на храбрата Трансваалъ) и на 7-й бѣхъ вече на лежмента, отъ югъ на Ледисмитъ. Повѣрена ми е една рота отъ 110 души войници и като пионеринъ-офицеръ задачата ми е важна. Брадати, едри и опечени юнаци. Слушатъ, разбиратъ и изпълняватъ всичко, сѣкашъ, че сж биле войници отъ 20 години. Какъ се разбираме? Азъ говорж по английски, а тозъ езикъ е тукъ говоримъ еднакво съ холандския, всѣки го знае. Не можжтъ да разбержтъ само какво е *българинъ*. Никога не сж чували за тоя народъ. Ако се кажехъ русинъ, ще разбержтъ веднага, но не искаме да се казваме русинъ, и се си съмъ българинъ — bulgar (по холандски). Войницитѣ за леснотия ме наричатъ вече: burger, по тоя начинъ станахъ трансваалски гражданинъ, бургеръ! Научихъ се още въ Претория, че тамъ живѣлъ прѣди

ПОДЛИСТНИКЪ.

БЪЛГАРИЯ ВЪ ТРАНСВААЛЪ.

Писмо отъ единъ български офицеръ *).

Farmer's Koppe (Natal) 2 декемврий 1899 г.

Драгий приятелю.

Прѣди всичко погледни най-горнитѣ слова на писмото ми: Наталъ! Прѣдставяше ли си ти, че ще ти пишж отъ Южна-Африка, когато ме знаяхте, че съмъ въ Чикаго? Авантюристъ! ще ми кажешъ. Кажи го. Азъ съмъ такъвъ вече отъ три години, отъ когато зарѣзахъ службата въ България и забѣгнахъ въ Америка. Авантюриството ми е врождено, приятелю. Какво съмъ правилъ отъ тогава до сега въ Америка? ще питашъ. Другъ пътъ, другъ пътъ ще ти пишж. Сега съмъ въ окупитѣ и ти пишж това писмо възвѣ една дѣска, прострѣтъ на голата земя, и затова на кратко ти явявамъ,

*) Пионерния офицеръ, Г. Ц., който е писалъ на единъ воененъ тука. Последния има добрината да ни даде това писмо за обнародване, което ний правимъ съ благодарностъ, прѣдъ видъ извънредността на случая. Р.

прѣдаване недобро-качественна храна. Ние сме въ положение да докажеме прѣдъ военното начальство и прѣдъ съдѣтъ, че Дирковъ се покровителствува умишлено отъ командира на полка г. Фиковъ, защото знаеме, че е имало офицери арестовани, че не сж приемили храната на Диркова, има актове повръщани пакъ отъ Фикова. Това какво показва? Войниците не сж свинѣе, нето роби на единъ невежа, да се хранятъ съ боклукъ и хлѣбъ, който и свинетѣ не би го ѣли. Държавата дава пари и иска нейнитѣ синове да се хранятъ спорѣдъ положението. Похваляваме постѣпката на младия лѣкаръ Атанасовъ, както и на всички лица, които не сж могли да търпятъ вѣроломствата, било на командира си, било на единъ предприемачъ, който миналата година бѣше отритнатъ. Ив. Печигарговъ, м. г. бѣше прѣселѣданъ отъ Фикова, по-вече отъ колкото трѣбваше, а сега когато сжщия Печигарговъ е съдружникъ съ Дирковъ и др. още гнилитѣ картофи, пусталото мѣсо и миривливия хлѣбъ и червиша, вмѣсто маслото, сж прѣкрасни за войниците.

Това, което пишемъ, не е всичко, нито пъкъ ни е цѣлта да изваждаме всичко на лице, понеже сме твърдо убѣдени, че подобни скандалиозни работи, така публикувани, по-вече уроняватъ военния престижъ. Като журналисти, обаче, ний счехме за свой дългъ и въ интереса на беззащитния войникъ, да подигнемъ този въпросъ. На Военното пъкъ Министерство е редътъ и длъжностъ да погледне сериозно на него. Това трѣбва да раскрие всичко, каквото има, като стане на пътъ на злото и всѣкому даде заслуженото. Желали бихме така сжщо и нашитѣ независими прѣдставители да стегнатъ юздитѣ и на военния министъръ.

Нѣколко думи за нищо не потрѣбнитѣ исхвърляци, отъ кѣщното домакинство.

Творецътъ на химията, знаменитиятъ ученъ Лявуазие, е доказалъ, че въ природата нищо не пропада и, че което ний счехме за изгубено и расходвано, то това ни се само струва, когато въ сжщностъ, това изгубване или расходване, не е пропаднало безслѣдно, а — само врѣменно, а то — за да се прѣобърне въ новъ материалъ, напримѣръ, ний запалимъ свѣщта, за да се воспользуваме отъ свѣтлината ѣ. Съ продължителността на врѣмето за горѣнието на свѣщта намалява, най-послѣ догаря и угасва. Наистина, че ний изгубихме въ този случай свѣщта, но тя, съ горѣнието си, вслѣдствие на съставнитѣ си части, като въськъ, лой, спармацетъ и пр., е отдѣлила отъ себе си тѣзи газове, които сж се съединили въ други вещества и ни дадохъ други елементи; тѣзи послѣднитѣ сж се прѣобърнали въ трети и пр. и пр. до безкрайностъ. Това е закона на вѣчното кръговращение на тѣзи вещества, отъ които се състои всичката наша всѣленна, върху която теория е и основанъ строя на тази всѣленна.

На сжщитѣ начала почива и строятъ на нашето кѣщно домакинство. Ний носимъ дрѣха, тази дрѣха се износила, увѣтѣла и се съдрала, та като безполезна намъ вече, захвърляме я или тургаме въ тѣй наречената фурда отъ дрипи, за да пълнимъ съ тѣхъ подглавници и пр. или да я употребимъ за правение на черги и пр.

Ний ядемъ говѣждо или овче мѣсо и кокалитѣ отъ него хвърляме въ помийника, понеже отъ тѣхъ не виждаме никакъвъ интересъ.

мене другъ човѣкъ, който сжщо се викалъ bulger. Узнахъ, че билъ Софийския книжаръ Саржилиевъ. Търгувалъ. Но напустналъ помъ разбралъ, че ще се почне войната . . . Гербътъ на трансвалцитѣ има нашия надписъ: „Съединението прави силата“ (Nagtmagt cragt).

Добри хора, но какъ ужасно мразятъ англичанитѣ! Ний не сме мразили така турцитѣ. Всичкитѣ добри мѣраци съ пушка, добри конници, добри християни. Които свършватъ копанѣта, взиматъ за почивка библията, друга книга не знаятъ. Вѣрватъ въ Бога и въ правото си. Нашата тактика, и тука, и навсѣкдѣ, е една: траншеи. Окопаваме се и чакаме неприятеля, Англичанитѣ нападатъ открито, като мислятъ, че иматъ война съ суданцитѣ. А ний — съ залпове и въ живо мѣсо. Оставятъ стотини трупове и бѣгатъ назадъ. Хванахме и осемъ души плѣнници, англичани, съ тѣхъ единъ кореспондентъ. Но пакъ високомерни. Какъ човѣшки се отнасятъ съ тѣхъ буритѣ! Англичанитѣ, напротивъ, сж жестоки . . . Много се прѣдаватъ ирландцитѣ, и влизатъ въ нашитѣ редове. Передвижения правимъ бързи и голѣми, понеже всички ѣдимъ на коне. Горещинитѣ страшни, по

Като прочетемъ вѣстникъ, ний го скъсваме, изгорваме го или го захвърляме, безъ да знаемъ, че купъ отъ подобни вѣстници могатъ още да ни бждатъ полезни въ кѣщното домакинство, та по такъвъ начинъ ний постѣпваме съ много нѣща и то само по силата на това, че ни се струва, че веднажъ единъ прѣдметъ е изпълнилъ назначението си, за което е купенъ, за нищо по-вече не ни е потрѣбенъ и ний го захвърляме и го счехме вече за изгубенъ. Но, ако да можѣхме сериозно да си помислимъ, че всички тѣзи, ужъ намъ непотрѣбни нѣща, въ свѣдущи и опитни рацѣ, иматъ голѣмъ интересъ, понеже, при извѣстни условия, могатъ да ни принесатъ и извѣстна материална или парична полза, то ще видимъ, че не бихме считали тѣзи вещества за изгубени и щѣхме да се отнасяме къмъ тѣхъ съ надлѣжно внимание. Но кжсно казано, ако да знаехме, че вѣхтата и износена дрѣха може да се употребѣи за правение на книги или мокава, а сжщо така и разнитѣ, за нищо не потрѣбни книжа, могатъ да бждатъ прѣработени изново на книга или пъкъ отъ нея могатъ да се изработватъ други разни издѣлѣя. Коститѣ сжщо така не щѣха да изгниватъ въ помийникитѣ, понеже могатъ да се употребятъ за прѣработване на ваглища за захаренитѣ фабрики или за правение на вакса или за други химически цѣнни вещества.

Трѣбва да се знае и това, че горѣнзложенитѣ ни примѣри ще си останатъ само като такива, ако не докажемъ това и нагледно, защото и въ нашето Отечество, за послѣднѣо врѣме захванаха въ нѣкои градове да ходятъ по кѣщитѣ особенни лица, на-товарени отъ нѣкои общества или фабрики да събиратъ стари дрипи, кокали и пр., та спестовния нашъ българинъ по неволя захвана да се досѣща, че тѣзи нѣща ще струватъ пари. Но има и такива исхвърляци, за които, може би още никой въ наша България да не знае цѣната, като напримѣръ — останкитѣ отъ папиреси, безъ да спомѣняме и за така нареченитѣ „ескики“ (остатъци отъ цигари). А при все това тѣзи исхвърляци биватъ цѣнни въ много отъ чуждитѣ страни, понеже остатъцитѣ отъ папиреситѣ се употребяватъ за правение много хубави качества книга, а отъ тютюня на „ескики“ правятъ емфето. Въ странство има вече цѣли общества, които чрезъ свои агенти събиратъ тѣзи нѣща и ги прѣработватъ, та съ такива срдѣства издържатъ много благотворителни учреждения, като: сиропиталища, безплатни лѣчебници, сиротски институти и пр.

Великиятъ Смайлс е казалъ: „Ако човѣкъ се занимава, то той живѣе нормаленъ животъ, бива веселъ и доволенъ, па и хората отъ него доволни. Отсѣхтвиеето на труда, занятието и работата, — поражда незадоволствието отъ живота, а слѣдъ него — мръзела, па и характера на човѣка се мѣнява; той става нервозенъ и изобрѣтателенъ на разни подлости и низки дѣла и нарѣдко — резорителенъ за семейството си“.

Отъ всичко до тукъ казано, се вижда, че както по-прѣди казахме, въ природата нищо не се губи; така е и въ домашното домакинство: всичко може да прѣмине въ другъ материалъ за въ печалба, която съставлява частъ отъ нашето благополучие.

Като за сжхъ ний можемъ да посочимъ на факта, че вече има и такива хора, които обладаватъ съ такова търпѣние, че събиратъ старитѣ стоманени пера и ги прѣпродаватъ за изработване

риза стоимъ цѣль денъ и това е най-тежко въ положението ни. А нощъ — руски студъ. Понѣкога урагалъ и прахове задушители. До сега на всѣкъдѣ сме побѣдили. Уайтъ (англиския генералъ) е затворенъ въ Ледисмитъ. Обсаденъ е, ще чакаме. Шурмъ не правимъ, въ шурмътъ падатъ много хора, а нѣма отъ дѣ да се подпльнѣтъ. Трансвалъ е една шена народъ.

Ти, батюшка, извинявай, че ти пишъ така расхвърлено, азъ бързамъ, но имамъ страшно желание да си побѣбра съ съотечественникъ и съ приятель. Кой знай, може да оставѣ тука кости. По-добрѣ бѣше да ги оставѣ за нашата многострадална Македония, която сжщо пжшка подъ своитѣ тирани. Но се едно, азъ се жертвувамъ за идеала на правото, общъ на всѣки честенъ човѣкъ.

Азъ бѣхъ и при Nicolson's Nek. Прикомандироваха ме тамъ врѣменно, по пионерна работа. Nicolson's Nek е, дѣто боеритѣ спечелиха първата блѣскава побѣда надъ Уайта, зека около 1500 плѣнни. Обаче, вий трѣбва да знаете всичко отъ вѣстникитѣ. Има тука офицери: французи, нѣмци, белгийци, чини ми се, и руси нѣколко. Видѣхъ само веднажъ главнокомандующия, генералъ Жу-

на новъ материалъ. Така сжщо е за вѣрване, че може би да се намѣрятъ и такива хора любители, които ще събиратъ стари счупени игли и пр., но за жалостъ — тѣзи мѣнѣчки нѣща се губятъ безслѣдно и се разсѣватъ по цѣлата земя, па макаръ че за тѣхното правѣние употребяватъ всѣка година на фабриктѣ едва ли не съ милиони килограми металъ.

Ето защо е ползвено да се изучи и знае какъвъ да е занаятъ, който за бѣдниятъ и съ срдѣчно състояние човѣкъ — е насжщна потрѣбностъ, а за човѣкъ съ достатъчно състояние може да състави приятно прѣкарване врѣмето. (Слѣдва).

Ю. Я. Кивевъ.

ДНЕВНИ НОВИНИ.

— По напрѣдъ прочетохме въ в. „Бдителъ“, а послѣ два дни се получи въ редакцията ни отъ нашия възлюбленъ кметъ г. Юрдамовъ, едно опровержение на онѣзи запитвания, които бѣха отпирани и напечатани въ 38 брой на вѣстникътъ ни. Г-нъ Юрдамовъ не отговаря ни на единъ отъ въпроситѣ ни, а просто прѣдлага нѣкаква коммиссия отъ редакциятъ, до които е адресиралъ това опровержение, да пратили тѣ, редакциятъ по единъ свой делегатъ да дойдели и му прѣгледали смѣткитѣ, вѣрни ли сж или не, както що сж биле изложени въ нашата статия. Не даваме мѣсто на цѣлото, не за друго, а само за това, защото е написано на единъ уличенъ езикъ и се занимава съ оплювания, отколкото да ни се задаватъ въпроси, които интересуватъ цѣлия градъ. Ние ще отговоримъ не съ плонки на г. Юрданова, а съ благи думи. Желаете не да свиква коммиссии, защото не ще има отъ насъ толкова много комисари, ние ще се задоволиме и на драго срдѣце ще дадемъ мѣсто въ вѣстника ни, като ни се отговори на запитванията, които сме отпирани на брой 25. Твърдимъ, че за всичко, което сж правиле по градътъ, не сж правили никакъвъ търгъ и нека ни укаже г. Юрдановъ, кога и какъвъ търгъ е ставалъ и за какво. Ако не се отговори, ние имаме пълно право да вѣрваме, че осгавенитѣ пари сж пряхосвани и пряхосватъ умишлено, вслѣдствие отъ които градътъ остава за въ бждѣше въ едно забъркано финансово положение, което може да срипачимъ на днешното либерално управление. Зѣщо не ни се каже напр. какво стана съ бранището „Чобанъ Чукуру“, което изсѣкохъ Бърдаритѣ, когато е цѣлото общинско.

— Софийскитѣ вѣстници се пълнятъ съ статии по закриване на двѣтъ специално-земледѣлчески училища — Русенското и Садовското. Единодушно всички осждаатъ необмисленното и глупавото мнѣние на г. Начевича, който съ единъ подписъ само иска да унищожи двѣ наредени училища, които отъ 20 години, освѣтъ полза, друго не сж принесли. Г. Начевичъ намѣрва, че така, както биле наредени, тѣзи земледѣлчески училища не отговаряли на прѣд-назначението си, зѣщото не искарвали земледѣлци, които да работятъ съврѣменно земледѣлието, а ставали повече селски учители, а още, че въ послѣднѣо много заможни граждани давали си синоветѣ въ тѣзи училища. Мотиви, колкото глупави, толкова и възмутителни. На мѣсто въ тѣзи училища да се увеличи кръгътъ на тѣхната специалностъ, да служатъ за образцови училища, ние виждаме единъ Министъръ, който е служилъ само за врѣда при всѣко Министерство, съ единъ само зчмахъ иска да закрие двѣ училища,

беръ. Едъръ, брадатъ и блѣденъ човѣкъ. Прѣдставиха ме и приказва съ мене. „Азъ почитамъ българския народъ, знамъ за Сливница“. каза ми той, и ми благодари, за дѣто се притекохъ да послужи на правата кауза на Трансвалъ. Той е единъ великъ цѣлководецъ. На 1881 г. той унищожи пакъ английскатъ войска, азъ сега чакъ унавамъ това. Тогава великиятъ Гладстонъ телеграфиралъ на английския главнокомандующъ: Англия е виновата, заключете миръ! А сега не е ли виновата? Но никой не вѣрва въ миръ. Войната е на животъ и смъртъ. Азъ ще останъ до края, обичамъ тозъ храбръ народъ. Много още черти между него и нашия. Еднакво земледѣлци, работливи, прости и храбри. Богъ да закриля боеритѣ! Тие дни очакваме атака отъ англичанитѣ, и ако останъ живъ, пакъ ще ти пишъ. Ако пъкъ умрѣ, помѣнѣте ме . . . Чини ми се, че . . . Но прощавай, приятелю, изгорѣ ми главата на слънцето, па и работа ме вика. Чокъ селямъ на всички.

Твой искрентъ приятель: Г. Ц. . . .

Застъ изъ в. „Миръ“.

за които толкова милиони сж похарчени за полезността на тези училища. Ние не искаме да правиме никакви създания, та се присъединяваме напълно към мнението, които Софийските вестници особено „Търгов. Вестник“ и „България“, имаха добрината да пишат. Народните представители трябва сериозно да се занимават с този въпрос. На място да приемат такива вѣрди за страната предложени, биха направили много по-добре, да закрият няколко окръжия, съ които ще направят една действителна за страната икономия. Че г. Радославов или г. Пешовъ, не искали да се съгласят, защото единия билъ отъ Ловечъ, а другия отъ Свищовъ, това не трябва да ги смущава, ако иматъ присърдце интересът на Княжеството, което стои въ прѣдвечерието на банкрутството.

Падна ни се на рѣка едно кѣсче приказъ издаденъ отъ г. Полковникъ Фиковъ, прѣди нѣколко недѣли, въ който се вижда, че се дава заповѣдъ на военния Лѣкаръ, да се явявалъ всѣки денъ рано въ 5 часа утрѣнната, да прѣгледвалъ мѣсто отъ подрадика А. Дереконъ!! Ние само съобщаваме това като фактъ, за да се сѣди отъ които зависи, като какъвъ приказъ и защо се издава въ *тъмни зори* и се ходи за освидѣтелствувание мѣсто за войницитѣ, когато по него вѣрме всѣки спл, и до днесъ никой не чувалъ толкова рано да се приема мѣсо?! Нека ни обади това Девизионния командиръ г-нъ Мариновъ, ако не ще Военния Министръ, комуто пращаме това за свѣдѣние.

— **Свищовчени** трябва да сж твърдѣ доволни отъ обѣщанията, които днешното правителство имъ обѣщава относително желѣзно-пътната линия Свищовъ — Карагачъ. Ако се глѣда въ „Народни Права“, правителството вече рѣшило да внесе такъвъ законопроектъ за разширение линиитѣ прѣдвидени въ прѣдния законъ, отъ които линиитѣ Ясенъ — Сомовитъ да остане окончателно държавна, като се продължи до Никополю, така и онази за Свищовъ. Ако се приеме така, ние Плъвенци нѣма друго, освѣнъ да благодариме за такава една умна мѣрка, която освѣнъ полза друго не ще ни принесе. Съ това и нашитѣ съсѣди вѣрваме ще се удовлетворятъ и повече не ще ни сърдятъ, както глѣдаме още и сега въ събрата ни „Дунав. Извѣстия“, който по случай закриванieto на финансовитѣ отдѣления на нѣкои окръжия, намѣрва, че Свищовското ако се присъединяло къмъ Търновското, щило да бѣде по-добре за Свищовъ отъ колкото къмъ Плъвенъ. Защо и по какви основания ще бѣде по-добре на едно отъ колкото на друго мѣсто, тамъ ни се премѣлчава. За насъ е безразлично кой на гдѣ ще иде. Ние искаме да стане една действителна икономия и повече нищо.

— Ако свѣдѣнията ни сж вѣрни, полицията не благоволила да състави актъ за хванатитѣ яребици, а напротивъ тѣ, яребицитѣ биле изедени отъ Пристава и Секретара. Ние настояваме да се накажатъ, както браконьеритѣ, така и чиновницитѣ които се злоупотрѣбили съ длъжността си. Окр. управителъ умоляваме да распореди и издири всѣко това, а не да се спотайва като нѣкой страхливецъ.

— **Обръщаме вниманието** на Господина Полковникъ Фикова върху нѣкои отъ подвѣдомственитѣ нему офицери на тукашния гарнизонъ, особено върху повѣдението имъ вѣнъ отъ казармитѣ — въ обществото. Това сж една тайфа отъ трима до петъ души, които иматъ записани въ своитѣ дневници масса отъ кални донъ-жуански подвизи. Ето нѣкои отъ тѣхъ, които все пакъ прѣдаваме подъ резерва:

Прѣди година минаваше прѣзъ градътъ ни едно момиче, немцойка съ баща си, струва ни се, продавачка на шапки. Съ измама биде отвлѣчена отъ тайфата на чифлика „Климентина“ и тамъ обезчестена. Аферата се потуши благодарение на посрѣдници.

Не отдавна, посрѣдъ бѣлъ денъ, двама отъ тайфата сж вършили въ хотелътъ на Петръ Влахийски съ момичета отъ с. Писарово такива безобразни нѣща, че възмущението на зрители отъ страна грозѣло да се прѣвърне въ нежелателна саморасправа.

Нѣма слугиня въ градътъ ни, която да не е повече или по-малко позната съ членовѣ на тайфата, които кокетничатъ единъ съ другъ найнахално. Единъ отъ господата е отишелъ толкова далече, че не се свѣни, глѣданъ отъ проходящитѣ и съсѣдитѣ, да върши на портата на една чуждестранка — слугиня най-срамотни работи.

Единъ отъ тайфата е вършилъ съ дѣца отъ забавачницата, които отбивалъ у дома си подъ прѣдлогъ да имъ се радва, такива мискински нѣща, че заслужава растрѣлване.

Сега се чува, че схщата тайфа отвлѣкла

слугинята на единъ отъ своитѣ началници въ София, за да иматъ възможностъ да блудствуватъ свободно.

За сега прѣдаваме само нѣкои отъ донесенитѣ намъ факти; коментарийтъ си ще направимъ въ слѣдующия брой.

— **Слѣдъ връщанieto** отъ Горня Орѣховица на народнитѣ прѣдставители, дядо Цанковъ, мина прѣзъ нашия градъ да прѣнушува. На утрѣнната ходихъ нѣкои наши приятели да го посѣтятъ. Отъ разговора, който сж имали, двамина отъ нашитѣ приятели, които сж и членове на клуба а именно, Хр. Земриевъ и Цв. Цвѣтковъ, счели за добръ да се откажатъ да зематъ участие въ клуба на народната партия, вѣлѣдствие на което замолени сме да явиме за това. Като земаме бѣлѣжка отъ това, ние на драго сърдце, съобщаваме, че горнитѣ Господѣ прѣставатъ вече да сж членове на народната партия. Това е тѣхно право, което никой не може да оспорва. —

Изъ вѣстницитѣ.

— Въ брой 74 на в. „Новъ Вѣкъ“ срѣщаме публикувано на руски языкъ едно опѣтанне относително начина, по който младежитѣ отъ южно-славянскитѣ народности могатъ да постъпватъ като русски степендианти въ разни руски учебни заведѣния, което обявление, понеже е интересно за нашата, лѣмтяща за наука младежъ, изцѣло го печатаме въ прѣводъ на български:

Правила за избирание и прѣпорѣчване на славянската младежъ за въ русскитѣ учебни заведѣния, изработени отъ комиссията за въспитание на южнитѣ славяни въ Руссия.

1. Избиранието на кандидатитѣ отъ славянитѣ като степендианти за нашитѣ учебни заведѣния се прѣдоставя изцѣло на нашитѣ Агенти въ Турция и Славянскитѣ държави, като ще се ръководятъ при избиранието имъ, както отъ нуждитѣ на православното население въ мѣстността, въ която тѣ се намиратъ, така и отъ прѣпорѣжитѣ на мѣстнитѣ духовни, военни и граждански власти.

2. Всѣкиятъ прошение съ ходатайствата за приеманieto въ нашитѣ учебни заведѣния ще се съсрѣдоточаватъ: За Сърбия — въ нашата Миссия въ Бѣлградъ; За Черна-гора — въ миссията въ Цетина; За България — въ Дипломатическото Агентство въ София; За Македония — въ Генералното консулство въ Солунъ.

Забѣлѣжка: Консулството въ Скопие и Вице-Консулствата въ Битоля и Призренъ прѣпращатъ прошенията на славянитѣ въ Генералното Консулство въ Солунъ; Вице-Консулствата въ Скутара — въ Миссията въ Черна-гора; Консулството въ Нишъ — въ миссията въ Бѣлградъ; Консулството въ Зараево — въ Посолството въ Виена; Консулството въ Едрене-Янина въ Посолството въ Цариградъ; Консулството въ Руссе и Вице-Консулствата въ Варна, Бургасъ и Пловдивъ — въ Дипломатическото Агентство въ София.

3. За такова распоряждане на комиссията нашитѣ задгранични Агенти сж длъжни да извѣстятъ мѣстнитѣ граждански и духовни власти, за да не се обръщатъ тѣзи послѣднитѣ за въ бѣдѣще съ прѣдставление на кандидати непосредствено въ Комиссията.

4. Спомѣнатитѣ по-горѣ Миссии, Агентства и Консулства, слѣдъ разгледанieto на постъпившитѣ прошения било непосредствено или пратени тѣмъ отъ духовнитѣ и граждански власти на славянскитѣ държави, — обявяватъ на лицата, ходатайствующи за зачисляването на дѣцата въ нашитѣ учебни заведѣния, че всѣкиятъ младежъ, като се въспитатъ въ Руссия, за смѣтка на Императорското Правителство, нѣма да се ползуватъ у насъ съ право за постъпване на руска служба и сж длъжни, слѣдъ свършването на курса, да се завръщатъ въ отечеството си.

5. Слѣдъ това Миссийтѣ, Агентствата и Консулствата прѣпращатъ пратенитѣ прошения съ забѣлѣжкитѣ си въ комиссията по въспитанието на славянитѣ къмъ 1-во число на мѣсець Априль.

Ходатайства, които се получаватъ по-късно отъ този срокъ, ще бѣдѣтъ разгледани само въ слѣдующата учебна година.

6. При испращанieto на прошенията въ комиссията, необходимо е да се съобщятъ и приложатъ слѣдующитѣ свѣдѣния и документи:

а) По възможностъ точно записване заведѣнието, въ което трябва да постъпи прѣпорѣчвания кандидатъ.

б) Името, фамилията и възрастта на кандидата.

в) Документитѣ му: кръщелно свѣдѣтелство и

аттестатъ на заведѣнието, въ което се е въспитвалъ съ забѣлѣжки, до колкото е възможно, прѣдмѣтитѣ на прѣкарания курсъ.

г) Свѣдѣния за родителитѣ му и за имотното имъ състояние.

д) Прѣпорѣзка, ако такава има, отъ мѣстнитѣ духовни и граждански власти; при което, въ случай на прѣпорѣзка за лица, които желаятъ да постъпятъ въ нашитѣ духовни учебни заведѣния, трябва да се пазятъ условията съобщени съ прѣдписанieto на комиссията отъ 1-й Октомврий 1898 г. и.

е) Свѣдѣния по това, знае-ли прѣпорѣчвания кандидатъ руски языкъ.

7. Комиссията, слѣдъ разгледанieto на постъпившитѣ у нея ходатайства, извѣстява спомѣнатитѣ по-горѣ Миссии, Агентства и Консулства за избранитѣ си кандидати и имъ указва сроковетѣ, къмъ които тѣ трябва да дойдатъ въ нашитѣ учебни заведѣния.

8. Прѣди получаванieto на такова извѣстие отъ комиссията, нашитѣ агенти не бива да разрѣшаватъ на кандидатитѣ да идватъ въ Руссия за постъпване въ нашитѣ заведѣния.

Южно-славянскитѣ младежи, които самоволно дойдатъ въ Руссия, се лишаватъ отъ правото за получаване степендия отъ срѣдствата на комиссията.

За това распоряждане на комиссията нашитѣ Агенти трябва да извѣстятъ мѣстнитѣ духовни и граждански власти.

9. Комиссията за въспитанието въ Руссия южнитѣ славяни, прѣдоставя степендий въ нашитѣ учебни заведѣния исклучително на южно-славянската младежъ, т. е. на Българитѣ, Сърбитѣ, Македонцитѣ, Черногорцитѣ, Босняцитѣ и Херцеговинцитѣ. За това нашитѣ задгранични агенти трябва да отхвърлятъ ходатайствата за приеманieto въ нашитѣ учебни заведѣния на Австрійскитѣ славяни (чехитѣ, хърватитѣ, славонитѣ и др.) на грѣцкитѣ и ромънски младежи, а сжщо така и на русскитѣ подданици, които живѣятъ въ славянскитѣ земи.

10. Като се има прѣдъ видъ, че открититѣ въ България и Сърбия гимназии вече даватъ на южнитѣ славяни възможностъ да добиватъ срѣднѣ образование въ отечеството си и, че спомѣнатитѣ държави се нуждаятъ отъ лица съ висше техническо образование, — комиссията за въ бѣдѣще ще прѣдоставя степендий само въ висшитѣ заведѣния и специално въ техническитѣ.

1. Къмъ висшитѣ заведѣния, въ които ще се открие достъпъ за южно-славянскитѣ младежи, се отнасятъ: университетътъ С.-Петербургския, Московския и „Св. Владимиръ“ въ г. Киевъ, Харьковския и Новоруссийския, Военно-Медицинската Академия, Институтитѣ: Горния, Лѣсния, Технологическия въ С.-Петербургъ и Харьковъ, за инженери на пѣтищата и слобщенiята и най-послѣ Духовнитѣ академии.

2. Къмъ техническитѣ и специални: Харьковския и Варшавския Ветеринарни Институты; Мореходнитѣ классове въ С.-Петербургъ; Техническото морско училище въ Кронштадъ; Техническата Артилерийска школа въ С.-Петербургъ; Занаятчийското училище на цесаревичъ Николай въ С.-Петербургъ; училищата: селско-хозяиственни, лѣсни и комерчески и Електротехническата школа въ С.-Петербургъ.

11. Отъ срѣднитѣ заведѣния, освѣнъ спомѣнатитѣ по-горѣ специални, могатъ да бѣдѣтъ открити за славянитѣ само духовнитѣ училища, Семейнарийтѣ и кадетскитѣ корпуси.

12. Избранитѣ кандидати за зачисляване въ нашитѣ кадетски корпуси, постъпватъ прѣдварително въ особенъ, учрѣденъ отъ комиссията пригответеленъ классъ на Д. С. С. Минкова. Прѣдъ видъ на това, на нашитѣ агенти подлежи да приематъ ходатайства само за малолѣтни, които сж на възраст отъ 9 до 10 години.

13. Въ славянскитѣ държави на Българския Полуостровъ се осѣща най-голѣмъ недостатѣкъ за образуване священнослужители. Прѣдъ видъ на това, прѣдставлява се необходимостъ, щото нашитѣ Агенти да правятъ особено покровителство на тѣзи отъ просителитѣ, които желаятъ да опрѣдѣлятъ синоветѣ си въ нашитѣ духовни училища.

14. Що се касае до славянскитѣ дѣвци, то тѣ могатъ да се приематъ въ Левашевския пансионъ въ г. Киевъ, въ славянския Питомникъ въ Одесса, въ Керченския Кушниковски Дѣвический Институтъ, въ Астраханската Женска Гимназия, въ женскитѣ Епархиални училища, въ Повивалния Институтъ при С.-Петербургското Родовспомогателно заведѣние и въ Женския Медицински Институтъ въ С.-Петербургъ.

Отговоренъ редакторъ: Г. М. Георгиевъ.